

РЕШЕНИЕ

№ 369

гр. Кюстендил, 20.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, III СЪСТАВ, в публично заседание на втори ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Росица Б. Савова

Членове: Татяна Хр. Костадинова
 Елисавета Г. Деянчева

при участието на секретаря Галина Г. Кирилова
като разгледа докладваното от Елисавета Г. Деянчева Въззивно гражданско дело № 20231500500415 по описа за 2023 година

Производството е по реда на Глава Двадесета „Въззивно обжалване“, чл.258 и сл. от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

Образувано е по въззивна жалба вх. № 6687/03.07.2023 г., депозирана от В. И. Р., ЕГН: *****, с адрес: гр. Кюстендил, ул. ***, чрез пълномощника си адв. Б. Б. от АК-Видин, с адрес за съобщения и призовки гр. София, ул. *** насочена против Решение № 501 от 26.05.2023 г., постановено по гр.д. № 1253/2022 г. по описа на Районен съд – Кюстендил.

Изразено е становище, че решението е неправилно и необосновано.

Твърди се, че ищцовото дружество не успяло да докаже размера на твърдяната дължима сума от потребителя, респ. искът останал недоказан.

Възразява се срещу приетото от районния съд, че от представения договор за кредит и други документи на хартиен носител се установявало процесното облигационно отношение, като счита, че съгласно ЗПФУР облигационната връзка следва да се счита за установена едва след получаването на съгласие на потребителя за сключване на договора, каквото в случая не било доказано, вкл. и с изходящо от него електронно изявление чрез използване на негов усъвършенстван или квалифициран електронен подпис, нито при потвърждаването на линка за сключване на договора, изпратен на електронната му поща (както твърди ищецът), да се генерират уникални данни за създаване на електронен подпис, използван единствено от ответника, каквито били изискванията на ЗЕДЕП.

Допълва се, че дадено съгласие от потребителя не се установява и от представения компакт диск с твърдян проведен телефонен разговор с въззивницата, доколкото не били изпълнени изискванията на чл. 18, ал. 3 ЗПФУР, нито разговорът можел недвусмислено да се свърже с процесния случай.

Поддържа се твърдение, че процесният договор е нищожен на основание чл. 22 ЗПК вр. чл. 11 ал. 1, т. 10 и т. 20 ЗПК по съображенията, изложени в отговора на исковата молба.

Счита, че договорът е нищожен и поради противоречие с добрите нрави на основание чл. 26, ал. 1, предл. 3 от ЗЗД, и навежда пространни съображения в тази насока. Намира уговарянето на възнаградителна лихва от 40 %, в сравнение с размер на законната лихва за забава към дата на сключване на договора – 10 %, в разрез с присъщите на възнаградителната лихва функции.

Подчертава, че нищожността на клаузата за възнаградителна лихва поради противоречие с добрите нрави обуславя недействителност на целия договор, доколкото липсват предпоставките на чл. 26, ал. 4 ЗЗД за запазване действителността на останалите части от договора.

При развитите доводи иска да бъде отменено обжалваното решение и постановено ново, с което предявените искове бъдат отхвърлени.

Не са ангажирани доказателствени искания.

Претендират се сторените пред двете съдебни инстанции деловодни разноси, вкл. присъждане на адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 3А вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 3А.

В срока по чл. 263 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от въззиваемата страна „Форуком и компания“ ООД, ЕИК: 836034051, със седалище и адрес на управление: гр. Хасково, ***, чрез процесуалния му представител адв. И. И. от САК, със съдебен адрес: гр. София, ул. ***, с който се сочи, че доводите на въззивника, изразени в жалбата му, са неправилни и необосновани.

Подробно се аргументира, че от доказателствата по делото следва несъмненият извод за изразеното съгласие от страна на потребителя за сключване на процесния договор. Твърди се, че въвеждането на лични данни от кредитоискателя при кандидатстване в електронната система за администриране на заявки за нови кредити и вече отпуснати такива, съгласяването с общите условия по потребителския кредит и СЕФ, потвърждаването на договора за потребителски кредит с натискане на линк изпратен на електронна поща на кредитоискателя, въвеждането на цифров код (който се изпращал от кредитора по форма на СМС на телефонния номер, предоставен при кандидатстването и с който само и единствено кредитоискателят разполагал) в поле, което се визуализирало след натискането на линка, било равнозначно на подписване на това цифрово създадено словесно изявление с електронен подпис по смисъла на чл. 13, ал. 1 ЗЕДЕУУ.

Допълва се, че и предаването на процесната сума (изплатена от дружеството по сметката на въззивницата) било безспорно доказателство за сключване на договора, проведеният телефонен разговор недвусмислено се свързвал с процесния кредит по изложени в отговора съображения.

Не се споделя твърдението, че не са посочени взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на ГПР, като сочи, че той в процесния договор съответствал на законоустановения максимум и в него била включена единствено възнаградителната лихва, а в Приложение № 1 към договора ясно и недвусмислено било посочено с фиксирани, непроменливи суми какъв заем се отпуска при каква възнаградителна лихва и какъв е общия размер на всички плащания. Допълва, че дали размерът на ГПР е правилно посочен е хипотеза, относима към чл. 19, ал. 4 ЗПК и не води до недействителност на целия договор.

Счита, че съпоставянето на договорната лихва със законната лихва като критерий за максималния ѝ размер, е неправилно, тъй като се касае за особен договор за заем, предоставян от небанкова финансова институция.

Аргументира се, че съгласно чл. 19 ал. 4 ЗПК е допустимо възнаградителната лихва да е дори 5 пъти по-голяма от законната лихва, ако е единствения разход по кредита и тази лихва не противоречи на добрите нрави.

Поради изложеното се иска постъпилата въззивна жалба да бъде оставена без уважение.

Претендират се разноси за адвокатско възнаграждение във въззивното производство, както и съдебно-деловодните разноси в първоинстанционното и заповедното производство.

Не са ангажирани доказателствени искания.

В съдебно заседание страните поддържат жалба и отговора чрез пълномощниците си с депозиран писмени становища.

При извършване на контрол за законосъобразност и правилност на първоинстанционното решение, в рамките, поставени от въззивната жалба, настоящата инстанция, след преценка на събраните доказателства пред първата и пред настоящата инстанция, **намира следното от фактическа страна:**

Страните по делото са били обвързани от Договор за потребителски кредит 000-KS-58286412/06022017 от 06.02.2017 г., ведно с Приложение № 1 към него, приложен по делото в заверено копие, по силата на който ищцовото дружество се е задължило да предостави на ответницата потребителски кредит в размер на 350,00 лв., срещу задължението за връщане на заетата сума, ведно с дължимите лихви, в сроковете и при условията на договора, при договорен лихвен процент от 40 процентни пункта и ГПР 49,02 % с посочени допускания при изчисляването му. Общият размер на всички плащания е приет от страните в размер на 362,06 лв.

Към договора е приложен и погасителен план, според който кредитът следва да бъде издължен еднократно, с една погасителна вноска, чийто падеж е определен на 09.03.2017 г. Представени са и приложимите към процесния договор Общи условия.

Не се спори между страните, че в полза на ответницата е бил извършен превод от ищцовото дружество в размер на 350,00 лв. по банкова сметка, посочена в договора като такава, по която следва да се усвои кредитът. В т.см. е и приложената справка от „Първа инвестиционна банка“ АД на л. 24 от делото.

Установява се още, че титуляр на тази сметка е именно ответницата – спр. Писмо изх. № 48246/11.05.2023г. на „Централна кооперативна банка“ АД, както и че на 07.02.2017г. по същата е постъпила сума в размер на 350,00 лв.

Приобщено е и ч.гр.д. № 62895/2021г. от описа на СРС.

При тези установени обстоятелства с обжалвания първоинстанционен акт Кюстендилският районен съд е признал за установено в отношенията между страните, че В. И. Р. дължи и следва да заплати на „Форуком и компания“ ООД сумата в размер на 512,57 лв., от които: 350,00 лв. – главница по Договор за потребителски кредит № 000-KS-58286412/06022017, сключен на 06.02.2017г.; 12,06 лв. – договорна лихва за периода от 06.02.2017г. до 09.03.2017г.; 150,51 лв. – законна лихва върху просрочена главница от 02.08.2017г. до 27.10.2021г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на заявлението по чл. 410 от ГПК – 03.11.2021г., до окончателното ѝ изплащане, за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл. 410

от ГПК в производството по ч.гр.д. № 62895/2021г. от описа на СРС. Разпределена е и отговорността за разноси, като в тежест на ответницата е възложена сумата от 485,00 лв., сторени такива в исковото производство, както и 385,00 лв. – разноси в заповедното производство по ч.гр.д. № 62895/2021г. на СРС.

Преценявайки посочените доказателства в тяхната съвкупност, съдът приема от правна страна, следното:

В съответствие с правомощията си по чл.269 от ГПК съдът извърши служебно проверка на валидността на решението и прецени допустимостта му, в резултат на която проверка намира, че то е валидно - постановено е от надлежен съдебен орган, функциониращ в надлежен състав в пределите на правораздавателната власт на съда, изготвено е в писмена форма и е подписано от съдебния състав, който го е постановил.

То е и допустимо. Налице е издадена заповед за изпълнение в хода на заповедното производство за вземането, предмет на настоящата искова молба, против която е депозирано възражение по чл. 414, ал. 1 от ГПК в срока по чл. 414, ал. 2 от ГПК, като е разпоредена процедура по чл. 415 от ГПК. Указанията на заповедния съд до заявителя по реда на [чл. 415 ГПК](#) са съответни на предприетото оспорване, като е спазен и срокът за предявяване на установителния иск.

По правилността на решението:

Исковата претенция е предявена по реда на чл. чл. 422 от ГПК във вр. с чл. 415 от с.к., като са разгледани иски с правно основание чл. 79 от ЗЗД вр. [чл. 240, ал. 1 и ал. 2 ЗЗД](#) вр. с [чл. 9 ЗПК](#) вр. чл. 6 ЗПФУР.

Съгласно общото правило на чл. 154 от ГПК основателността на иска за реално изпълнение на договорно задължение по [чл. 79, ал. 1 ЗЗД](#) вр. [чл. 240, ал. 1 и ал. 2 ЗЗД](#) вр. с [чл. 9 ЗПК](#) вр. чл. 6 ЗПФУР е предпоставена от установяването при условията на пълно и главно доказване от страна на ищеца на следните правопораждащи факти: 1 възникване на твърдяното облигационно правоотношение по договор за предоставяне на финансови услуги от разстояние (договор за кредит), по което заемотателят е предоставил на ответника в заем посочената сума, а последният се е задължил да я върне в посочения срок; 2 изпълнение на задължението за предоставяне на заемната сума в определения срок, и 3 изискуемост на претендираните вземания.

В тежест на ответника при доказване на горните факти е да установи положителния факт на погасяване на дълга.

Ищецът е поддържал, че страните са били обвързани от Договор за потребителски кредит 000-KS-58286412/06022017 от 06.02.2017г., сключен между страните, по силата на който ищцовото дружество се е задължило да предостави на ответницата потребителски кредит в размер на 350,00 лв., срещу задължението за връщане на заетата сума, ведно с дължимите лихви, в сроковете и при условията на договора, при договорен лихвен процент от 40 процентни пункта и ГПР 49,02 % с посочени допускания при изчисляването му. Общият размер на всички плащания е 362,06 лв. С оглед поддържаните твърдения приложими досежно посочения договор са нормите на [Закона за потребителския кредит - ЗПК](#), обн. ДВ бр. 18 от 5.03.2010 г., в сила от 12.05.2010 г., приложима редакция - изм. бр. 59 от 29.07.2016 г., който допуска възможността договорът за потребителски кредит да бъде сключен от разстояние. Това от своя страна предполага и приложимостта на разпоредбите на [Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние - ЗПФУР](#), обн. ДВ- бр. 105 от 22.12.2006 г.

Съгласно разпоредбата на чл. 6 от ЗПФУР, „договор за предоставяне на финансови услуги от разстояние“, е всеки договор, сключен между доставчик и

потребител като част от система за предоставяне на финансови услуги от разстояние, организирана от доставчика, при която от отправянето на предложението до сключването на договора страните използват изключително средства за комуникация от разстояние - едно или повече.

Съгласно дефинитивната разпоредба на § 1, т. 2 от ДР на ЗПФУР, "средство за комуникация от разстояние" е всяко средство, което може да се използва за предоставяне на услуги от разстояние, без да е налице едновременното физическо присъствие на доставчика и на потребителя, като несъмнено използването на електронни формуляри в интернет, провеждането на разговори по телефон и изпращането на писма по имейл представляват средства за комуникация от разстояние.

Съгласно разпоредбата на чл. 18 ЗПФУР, при договори за предоставяне на финансови услуги от разстояние доставчикът е длъжен да докаже, че е изпълнил задълженията си за предоставяне на информацията по чл. 8 от ЗП, както и че е получил съгласието на потребителя за сключване на договора (чл. 18 ал. 1, т. 1 и т. 3), като за доказване на посочените обстоятелства се прилага разпоредбата на чл. 293 от ТЗ, а в случаите на електронни изявления – ЗЕДЕП (сега – ЗЕДЕУУ).

Тези правила, приведени към настоящия случай, намират своето обективно проявление, като от ангажираните писмени доказателства се установява наличие на облигационна връзка. Ищецът е представил заверено копие от процесния договор, Общи условия на договора за кредит и разписка за извършено плащане по сметката на ответника на 350 лв. В т.с.м. е и приложената справка от „Първа инвестиционна банка“ АД на л. 24 от делото. Установява се още, че титуляр на тази сметка е именно ответницата – спр. Писмо изх. № 48246/11.05.2023г. на „Централна кооперативна банка“ АД, както и че на 07.02.2017г. по същата е постъпила сума в размер на 350,00 лв. Приложените документи, доколкото са годни доказателствени средства, установяват валидното сключване на договор за кредит по реда на чл. 6 от ЗПФУР и предаването на договорената сума от кредитора.

Както бе посочено вече, страните са сключили договора за предоставяне на финансова услуга от разстояние, използвайки изключително средство за комуникация от разстояние – интернет страница на доставчика.

Съгласно разпоредбата на чл. 3 ал. 1 от ЗЕДЕУУ, „електронен документ“ представлява всяко електронно изявление, записано на магнитен, оптичен или друг носител с възможност да бъде възпроизведено. Според чл. 2 ал. 1 от ЗЕДЕУУ „електронно изявление“ е словесно изявление, представено в цифрова форма чрез общоприет стандарт за преобразуване, разчитане и визуално представяне на информацията. Електронното изявление се счита за подписано при условията на чл. 13, ал. 1 ЗЕДЕУУ, според който за електронен подпис се счита всяка електронна информация, добавена или логически свързана с електронното изявление за установяване на неговото авторство, като законът въвежда три форми на електронния подпис – обикновен, усъвършенстван и квалифициран.

Несъмнено представеният върху хартиен носител договор обективира електронен документ, тъй като той съдържа електронно изявление (каквото е изпълнението на протокола на уеб сайта чрез попълване на електронни формуляри), запазено в архивните файлове в базата данни на съответния сървър на доставчика, с възможност за неговото възпроизвеждане, т.е. визуализира електронен документ. Доколкото същият не съдържа характеристиките на усъвършенстван или квалифициран електронен подпис по смисъла на чл. 13 ал. 2 и ал. 3 от ЗЕДЕУУ, следва да се приеме,

че документът е подписан с обикновен електронен подпис – част от електронните изявления са свързани и с установяване на авторството на документа, като съдържат информация за самоличността на лицето, от което изхождат изявленията - съгласно чл. 3 т. 10 от Р/ЕС № 910/14г. - три имена на ответника, адрес, телефон, ЕГН, сметка и други.

Законодателят придава значение на подписан саморъчно документ само на този електронен документ, към който е добавен квалифициран електронен подпис, но допуска страните да се съгласят в отношенията помежду си да придадат на обикновения електронен подпис стойността на саморъчен, което е закрепено изрично в чл. 13 ал. 4 от ЗЕДЕУУ. Неговата доказателствена сила е такава, каквато законът признава на подписания писмен документ, като ако се касае за частен документ /каквто е процесният/, той се ползва с такава сила само за авторството на изявлението, съгл. чл. 180 ГПК, а в случай че това авторство бъде оспорено, тежестта за доказване истинността на документа се разпределя съобразно специалното правило на чл. 193 ГПК. В тази насока се е установила последователната актуална съдебна практика на ВКС. Представеното хартиено копие на договора не е оспорвано изобщо, вкл. и досежно неговата автентичност.

На посочения от ищеца сайт - www.bzd.bg на доставчика “Форуком и компания“ ООД, са предоставени приложимите общи условия, преддоговорна информация и проект за договор, като от първите е видно, че е спазено изискването на чл. 10 ал. 1 от ЗПФУР, както и на чл. 18 ал. 1 т. 1 от ЗПФУР. Страницата е активна, общодостъпна и позволява извършването на информативна справка от всяко лице. Електронната система за кандидатстване и сключване на договори от разстояние, съдържа алгоритъм, който е и описан в общите условия, и съдържа задължителна възможност за изрично съгласие на всеки етап от регистрацията, запознаването с условията, приемането им и сключването на договора от разстояние, който изключва преминаването към всяка следваща фаза (от отправянето на поканата, отправянето на предложението, приемането му, приемането на ОУ, предоставянето на преддоговорната информация и т.н., до сключването на договора) без даване на съответното съгласие в предходната – спр. Раздел II-ри от ОУ, и съответно - приключването на процедурата по сключване на договора без изричното съгласие на кредитополучателя за потвърждение на сключването на договора по реда на чл. 2.12 от ОУ.

Видно е, че ответникът е предоставил всички изискуеми данни – три имена, ЕГН, адрес, телефон, имейл и банкова сметка, отправяне на предложение на доставчика, разпространена надлежно по реда на чл. 290 и чл. 291 от ТЗ, отправил му е предложение за сключване на договор и такова е последвало в предписаната от закона форма. Следователно, при спазването на изискванията на чл. 18 ал. 1 от ЗПФУР и при наличието на предпоставките на чл. 13 ал. 4 от ЗЕДЕУУ следва да се приеме, че представеният по делото електронен документ – договор за кредит, възпроизведен на хартиен носител, е саморъчно подписан документ и се ползва с формална доказателствена сила по смисъла на чл. 180 ГПК. Това, от своя страна, безспорно доказва възникването на заемно правоотношение между ищеца и ответника, чиято разновидност представлява договорът за кредит.

Тъй като, най-общо, договорът за заем е реален и едностранен (по него задължения възникват само за заемателя), за сключването на процесния договор е индичия и категорично доказаното от ищеца реално плащане от страна на кредитодателя на уговорената сума чрез превеждането ѝ по посочената от потребителя

сметка.

Понеже в предвидения срок – 09.03.2017 г. няма данни кредитополучателят да е изпълнил основното си задължение – да върне получената сума, то за кредитора-ищец се поражда правото да ангажира отговорността за забавено изпълнение на ответника на паричното му задължение, като поиска реално изпълнение на същото и обезщетение за забава /доколкото при паричните задължения не може да има пълно неизпълнение/.

Поради това главният иск се явява изцяло основателен и доказан и правилно е уважен в пълния му размер.

Въпреки това, с оглед осигуряване на предвидената в законодателството потребителска защита съдът е длъжен да упражни правомощието си за преценка относно противоречие на претендираното вземане със закона или добрите нрави, както и да извърши преценка дали искането се основава на неравноправна клауза. Когато се касае за договор за потребителски кредит, включен в обхвата на ЗПК, съдът е длъжен служебно да следи за спазване и на императивните разпоредби на чл. 19, чл. 10а, чл. 22 и чл. 33 ЗПК. Задължението на съда да следи служебно за неравноправни клаузи в исковото производство произтича пряко от целта и на Директива 93/13/ЕИО и Директива 2008/48 - да се осигурява минималната процесуална гаранция за ефективна защита на правата и интересите на потребителите. Този принцип е въздигнат и в основен принцип на гражданския процес, което следва от изричната разпоредба на чл. 7, ал. 3 ГПК (нова- ДВ, бр. 100/2019 г., обн. 20.12.2019 г.).

Досежно претенцията за присъждане на договорна лихва:

Облигационната връзка в случая е възникнала при договорен лихвен процент от 40 процентни пункта и ГПР 49,02 % с посочени допускания при изчисляването му. Към договора е приложен и погасителен план, който според настоящия състав отговаря на изискванията на чл. 11, т. 11 от ЗПК - съдържа информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, съдържанието на всяка погасителна вноска – главница и възнаградителна лихва.

В съдебната практика е прието, че противно на добрите нрави е да се уговаря възнаградителна лихва, надвишаваща трикратния размер на законната лихва, а когато възнаградителна лихва е уговорена по обезпечен и по друг начин заем (напр. ипотека), противно на добрите нрави е да се уговаря лихва за забава, надвишаваща двукратния размер на законната лихва - решение № 906/30.12.2004 г. на ВКС по гр.д. №1106/2003г., II г.о., решение №378/18.05.2006г. на ВКС по гр.д. №315/2005г., II г.о., решение № 1270/09.01.2009 г. на ВКС по гр.д. №5093/2007г., II г.о. и др. Следва да се отчитат обаче и останалите обстоятелства във връзка със сключения договор за кредит, като размерът на предоставената в заем сума, наличието или липсата на обезпечение, както и поетия от кредитора риск с оглед имущественото състояние на кредитополучателя. В случая към момента на сключване на процесния договор – 06.02.2017 г., е била приета разпоредбата на чл.19, ал.4 ЗПК (нова-ДВ, бр.35 от 2014 г., в сила от 23.07.2014 г.), съгласно която годишният процент на разходите не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерски съвет на Република България/годишният процент на разходите включва общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи – лихви, други преки или косвени разходи, комисионни, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора, изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит – чл.19, ал.1 ЗПК. Съответно възнаградителната лихва е

компонент от ГПР и размерът ѝ подлежи на преценка от кредитодателя, като единственото условие, същата заедно с другите елементи на ГПР общо да не надвишава максимално допустимия размер. В случая ГПР е в размер на 49,02 %, а договорения лихвен процент е от 40 процентни пункта. Клаузите, които ги предвиждат, не са нищожни, т. к. не надхвърлят размера, предвиден в чл. 19, ал. 4 и ал. 5 от ЗПК. Това обуславя основателност на претенцията и в тази част, като за ответницата е възникнало насрещното задължение да върне исковата сума, заедно с договорна/възнаградителна лихва, която в случая е в размер на 12,06 лв.

Досежно главното вземане се следва и лихва за забава, която за периода 02.08.2017 г. – 27.10.2021 г. е установена по реда на чл. 162 от ГПК с помощта на Calcuator.bg в размер на 150,51 лв. В същия размер тя се и претендира, като няма данни да е била заплатена до сега, поради което и тази сума се дължи, респ. и в тази си част претенцията е основателна.

При тези съображения крайните изводи на двете съдебни инстанции съвпадат, а обжалваното решение като правилно следва да бъде потвърдено.

По разноските:

Пред първата съдебна инстанция:

При този изход на спора обжалваното решение е правилно и в частта за разноските.

Пред въззивната инстанция:

На въззивника разноси не се следват с оглед изхода от обжалването и затова не му се присъждат.

Въззиваемата страна е направила разноси в размер на 480 лв. – заплатено възнаграждение за един адвокат, като в сумата е включен и ДДС. Тази сума следва да бъде възложена в тежест на въззивницата. Поддържано от въззивника е възражение с правно основание чл. 78, ал. 5 от ГПК, което се възприема за неоснователно, доколкото посочената сума от 400 лв. е минималната, посочена в чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения адвокатски възнаграждения. Налични са данни, че адвокатът е регистриран по ЗДДС и съгласно пар.2а от ДР на Наредба № 1/2004г. върху определеното адвокатско възнаграждение следва да се начисли и ДДС от 20 %.

По обжалваемостта:

Настоящото съдебно решение не подлежи на касационен контрол – спр. императивната разпоредба на чл. 280, ал.3, т.1 от ГПК, според която от обхвата на касационното обжалване са изключени решенията по въззивни дела с цена на иска до 5000 лв. за граждански дела и до 20 000 лв. за търговски дела.

Водим от горното и на основание чл. 271, ал.1 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 501 от 26.05.2023 г., постановено по гр.д. № 1253/2022 г. по описа на Районен съд – Кюстендил.

ОСЪЖДА В. И. Р., с ЕГН: *****, с адрес: гр. Кюстендил, ул. ***, да заплати на „Форуком и компания“ ООД, ЕИК: 836034051, със седалище и адрес на управление: гр. Хасково, ***, представлявано от Д.Г., сумата в размер на 480,00 лв.

(четиристотин и осемдесет лева и нула стотинки), представляваща сторени деловодни разноси за един адвокат в настоящото производство.

РЕШЕНИЕТО *не подлежи на касационно обжалване – арг. от чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК.*

Препис от решението ДА СЕ ВРЪЧИ на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____